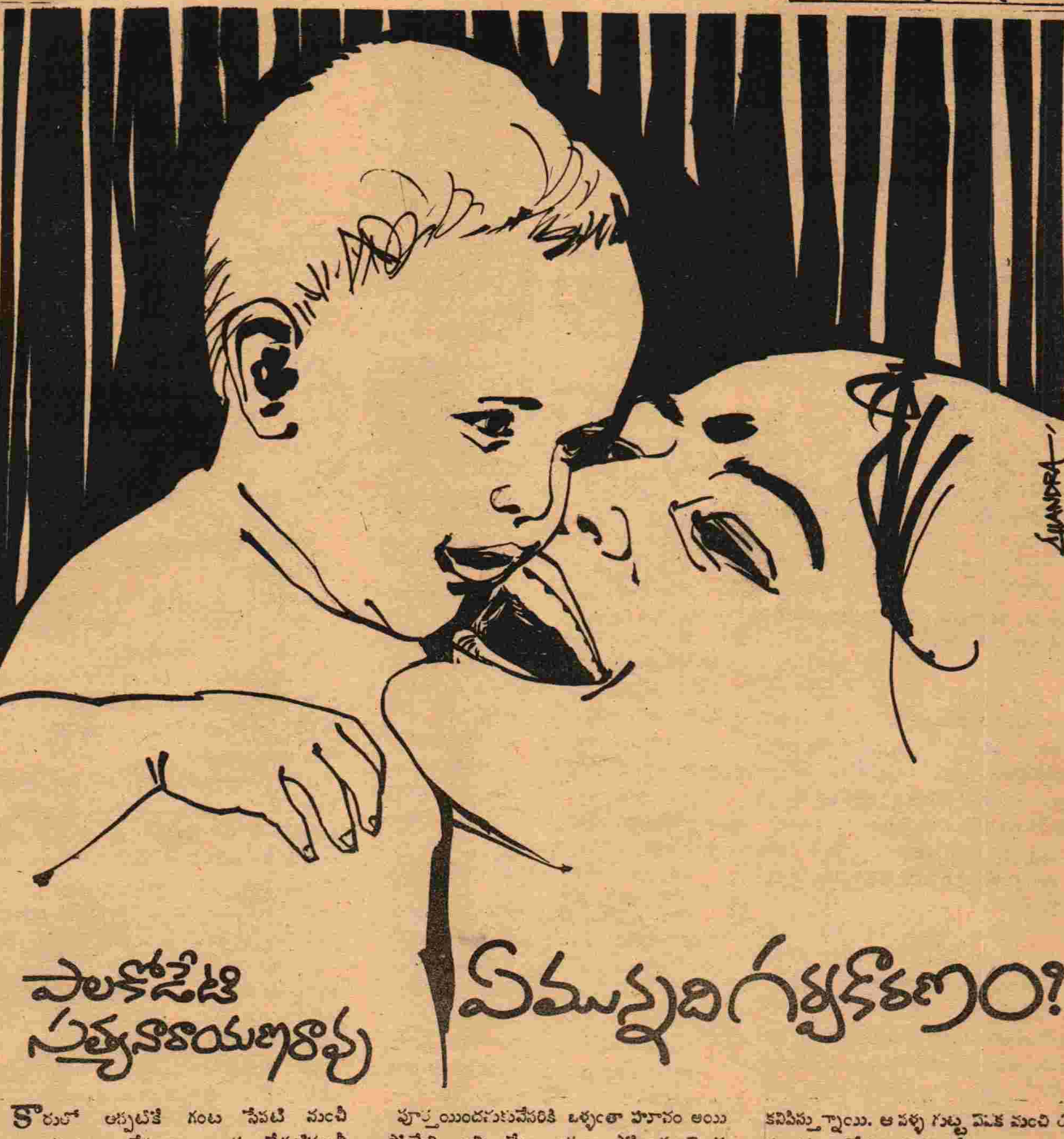

పాలకోడేటి సత్యనారాయణరావు

ఏమున్నది గర్వకారణం?

కారులో ఇప్పటికే గంట సేపటి నుంచీ ప్రయాణం చేస్తున్నా, అంత సేపటినుంచీ ప్రయాణం చేస్తున్నట్లుగానే లేదు. గాలిలో తేలి పోతున్నట్లుగానే ఉంది నాకు. నల్లని, నున్నని తారు రోడ్డు కొత్తగా వేసినట్లుగా ఉంది. దానిమీద ప్రయాణం చాలా సుఖంగా జరుగుతూంది.

ఏడాది క్రితం ఈ రోడ్ల మీద ప్రయాణం అంటే నా కెంతో కంటకంగా ఉండే వంకర టింకర రోడ్లు. ఆ రోడ్లయినా నున్నగా ఉండక గుంటలతో, పెద్ద పెద్ద గోతులతో ఉండేవి. ఎంత ఖరీదయిన కారయినా సరే, ఎంత లగ్జరియస్ కారయినా సరే ఆ రోడ్డు మీద ప్రయాణం చేసి పూర్తయిందనుకునేసరికి ఒళ్ళంతా హూనం అయి పోయేది. అన్ని వేలు, లక్షలు పోసి సుఖమైన కారు కొనుక్కున్నా, కారు సుఖం ఏమాత్రం ఉండేది కాదు.

స్టీరింగ్ ముందు సారంగపాణి. పక్కన నేను. వెనక సీట్లో యశోద—నిజానికి మేం ముగ్గురం కలిసి ప్రయాణం చేస్తున్నప్పుడు చేయాల్సిన గోల, చేసే గోల అంతా ఇంతా కాదు. కానీ ఈ సారి ప్రయాణంలో మా గోలలో ఎక్కడో కుదరని అపశ్రుతి నాకు వినిపిస్తూనే ఉంది.

రియర్ వ్యూ లోంచి చూస్తూంటే వెనక సీట్లో యశోద వెనక ఉన్న అరటి పళ్ళు, బత్తాయి పళ్ళు కనిపిస్తున్నాయి. ఆ పళ్ళ గుట్ట వెనక నుంచి రోడ్డు ముందు రోడ్డు—వెనక రోడ్డు — అంతులేని ప్రయాణమా ఇది?

ఇదే అడిగాను.

సారంగపాణి నవ్వాడు. ఆ నవ్వు ఏదోలా ఉంది. గతంలో సారంగపాణి ఇలా నవ్వేవాడు కాదు. ఏదో తేడా ఉంది.

నవ్వు ఆపుకుంటూ అన్నాడు: "నువ్వు విసుక్కున్నా ఫరవాలేదు కానీ, ఇక కొద్ది పదిహేను నిమిషాలు అంతే. అయినా అంత అంతులేని ప్రయాణంలా అనిపిస్తూందా నీకు?"

నే నేం జవాబు ఇవ్వలేదు.

కారు ముందుకు పోతూంటే కారు కేసి, నా కేసి అదోలా చూస్తూ నిలబడి పోతున్న జనాభా కేసి చూస్తూ ఉండిపోయాను.

ఏదో వూరు పొలిమేరల్లోకి ప్రవేశించింది కారు. వూరు మొదట్లో పెద్ద మర్రిచెట్టు. ఆ మర్రిచెట్టు కింద చిన్న టీ కొట్టు. ఆ కొట్టు ముందు ఆపాడు కారు సారంగపాణి.

ఆశ్చర్యపోయాను ఇంత పెద్ద కారు బహుశా ఈ వూరికే ఎప్పుడూ వచ్చి ఉండదు. అథవా వచ్చినా ఎప్పుడూ ఈ టీ కొట్టు ముందు ఇలా ఆగే అవకాశమే లేదు. నేను సారంగపాణిని ఆ ప్రశ్న అడిగే లోపునే టీ కొట్టు యజమాని కారు దగ్గరగా వచ్చాడు. డోర్ తెరుస్తూ దిగిన సారంగపాణిని చూసి చాలా పరిచయస్తుడిలా నవ్వి, నమస్కరించాడు ఆ వ్యక్తి. అతని నమస్కారాన్ని స్వీకరిస్తూ అడిగాడు సారంగపాణి: "ఏం, కాశీ, ఎలా ఉన్నావ్?"

"ఏదో మీ దయ, బాబూ" అన్నాడు కాశీ. అంటూనే అటు పక్క నుంచి దిగుతున్న యశోదను చూసి నమస్కరిస్తూ, నే నెవర్నో పోల్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ అడిగాడు కాశీ: "మీ తమ్ముడు గారా, బాబూ?"

"కాదు కానీ అంతకన్నా ఎక్కువే. మన దేశానికి వచ్చి మూడు రోజులయింది. ఇంత క్రితం అమెరికాలో ఉండేవాడు. అబ్బాయిని చూపిస్తానంటే తీసుకెడుతున్నా" అన్నాడు సారంగపాణి.

ఆ సంభాషణ ఇక కొనసాగించటం ఇష్టం లేనట్లుగా "బాబూ, అయిదు నిమిషాల పని. మీ రిలా ఉంటే ఇలా అందించేస్తా" అన్నాడు కాశీ.

కాశీ ఏం అందిస్తాడో, సారంగపాణి ఏం అందుకుంటాడో కూడా నాకు అర్థం కాలేదు. అయినా అయిదు నిమిషాల్లో తెలుస్తుంది కదా, ఇక తొందర దేనికి?

సారంగపాణి చెట్టు నీడన ఉన్న బెంచీ మీద కూర్చుంటూ అడిగాడు: "కాశీ, మన పటాలం ఎక్కడా కనబడదే?"

కాశీ ఈ సారి నవ్వాడు. "వస్తారండి. మీరు రావటం, వాళ్ళు రాకపోవటం కూడానా? ఇప్పుడే ఇటు కేసి సినిమా జట్కా వస్తే దండెత్తారు. వస్తుంటారు ఈ పాటికి."

కాశీ అయిదు నిమిషాలలో అందిస్తానన్నది ఏదో అర్థం అయింది. అతను మూడు ప్లేట్లలో పెసరట్లు తెచ్చాడు. ఆప్యాయంగా అందుకున్నాడు సారంగపాణి. నేనూ అందుకున్నాను.

కానీ అంతా తమాషాగా ఉంది. ఈ సన్నివేశం రోడ్డు మీద మర్రిచెట్టు. మర్రిచెట్టు కింద టీ కొట్టు. టీ కొట్టు దగ్గర ఒక బెంచీ. ఆ బెంచీ మీద పెసరట్లు తింటూ యశోద, నేను, సారంగపాణి. ఇలాటి సన్నివేశాన్ని నేనొక ఏడాది క్రితం వూహించుకోలేక పోయేవాడిని కూడాను.

కానీ ఈ క్షణంలో నా కళ్ళ ముందు నిజంగా జరుగుతూ నిజంగానే జరుగుతూందని కారం కారంగా పంటి కింద నలుగుతున్న పచ్చి మిరపకాయ ముక్కలు రుజువు చేస్తున్నాయి.

మా పెసరట్ల అధ్యాయం ఇంకా పూర్తి కాలేదు. దాదాపు పదిహేను ఇరవై మంది పిల్లలు అందరూ పదేళ్ళ లోపు వాళ్ళే. కొందరికి నిక్కర్లు లేవు. కొందరికి షర్టులు లేవు. కొందరికి నెత్తి జుట్టుకు నూనె లేదు. అసలు కొందరు దేవు డిచ్చినవి తప్ప ఇంకేమీ లేకుండా ఉన్నారు. బిలబిల లాడుతూ టీ కొట్టు కొచ్చారు. లక్షకు పైగా ఖరీదు చేసే కారు పక్కనుంటే ఏ పిల్లాడూ ఆ కారు వైపు కన్నెత్తి అయినా చూడటం లేదు. అదే నాకు ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది. తినటం పూర్తి కాని పెసరట్లను పక్కన పెట్టి సారంగపాణి పిల్లలను ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

ఏమిటిలా జరిగిపోతూంది? సారంగపాణి ఏమిటి, ఇలా రోడ్డు మీద దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా గాలికి ఎగిరే చిత్తు కాగితాల్లాంటి ఈ పిల్లల పట్ల ప్రేమ చూపించటం ఏమిటి? ఎంత సేపు లక్షలు, వేలు అనుకుంటూ రూపాయికట్టల్లో కొట్టుకుంటూ ఉండటమే తప్ప ఇంతటి మానవత్వం నిండటానికి కూడా సారంగపాణి హృదయంలో ఖాళీ ఉందా?

నాకు ఆశ్చర్యం పెరుగుతూంటే వూరుకో లేక పోయాను. నెమ్మదిగా యశోద పక్కన చేరాను.

"ఏమిటిదంతా? వీడిలో ఇంత మార్పేమిటి?" అనడిగాను.

ఆమె నా కేసి చూసి వూరుకుందే తప్ప జవాబేమీ ఇవ్వలేదు.

సారంగపాణినే అడగాలి అనుకున్నాను. అడిగాను కొంత సేపు తరవాత.

చుట్టు ముడుతున్న పిల్లల్ని కాశీ అదిలిస్తూంటే సారంగపాణి నవ్వుతూ వాళ్ళ నుంచి తప్పుకుంటూ కారు దగ్గరికి వచ్చి డోర్ తెరిచాడు. వెనక సీట్లో ఉన్న అరటి పళ్ళను, బత్తాయి పళ్ళను అందుకున్నాడు. అంతవరకు గోల చేస్తున్న పిల్లలంతా పళ్ళను చూడగానే నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు. ఎప్పుడూ జరిగే పని లాగే, సారంగపాణి ఒక్కో పిల్లాడికి పళ్ళు అందిస్తూంటే, వారు అతి మామూలుగా వాటిని స్వీకరిస్తున్నారు.

అర గంట గడిచింది అక్కడే. కాశీ అందించిన కాఫీకూడా పూర్తి చేశాం.

కారు బయలు దేరుతూంటే పిల్లలంతా సారంగపాణికిషేక్‌హేండ్ ఇచ్చారు.అన్నీ యాంత్రికంగా చూస్తున్నాను నేను. ఆశ్చర్య పోవటం సరేసరి.

కారు కదిలాక అడిగాను: "ఏమిటి, పాణీ నీలో ఇంత మార్పు?"

"ఏముంది నాలో మార్పు?" అనడిగాడు పాణి.

తనకు తెలీదా ఏం? నన్నడగటం నా నోటి నుంచి వినాలనే కోరికతోనే తప్ప.

"లక్షాధికారివి నువ్వు. నువ్వేమిటి, ఇలా రోడ్డు పక్క చిల్ల పెంకులతో ఆడుకోవటం ఏమిటి?"

సారంగపాణిని నా మాటెంతో బాధ పెట్టిందో కాబోలు. చటుక్కున నాకేసి తిరిగాడు. "అలా అనటం భావ్యం కాదురా. రోడ్డు పక్క చిల్ల పెంకులు కారు వీళ్ళు. పుట్టెడో మాణిక్యాలు. ఎంతో బాధ పడితే తప్ప నాకు ఈ పిల్లల విలువ తెలిసింది కాదు."

అంటే వెనక ఏదో పెద్ద కథే ఉందన్న మాట.

'ఏమిటే'అని అడిగే లోపునే కారు మలుపు తిరుగుతూంది. మెయిన్ రోడ్ వదిలి ఏదో కాంపౌండ్ లోకి పోతున్న కారులోంచి అక్కడున్న బోర్డు చూశాను. 'హోమ్ ఫర్ ది మెంటల్లీ రిటార్డెడ్' అని ఉంది.

అంటే, మానసికంగా అనారోగ్యంగా ఉన్న పిల్లలకు ఆశ్రయం.

ఇక్కడి కెందుకు వెడుతున్నాం? ఇన్ని మజిలీలు దేనికి? ఎన్ని మజిలీల తరవాత ఉంది నా గమ్యం?

అడిగేశాను సారంగపాణిని.

"ఇక్కడి కంతా దేనికిరా? బాబును చూసొద్దాం, వాసు."

సారంగపాణి ఏమీ అనలేదు కానీ, వెనక సీట్లోంచి యశోద ఏడుపు. తల తిప్పి చూస్తే, నిజంగానే యశోద ఏడుస్తూంది.

"యశోదా, ఏం జరిగింది?"

యశోద దుఃఖం మరింత ఎక్కువయింది.

నా ప్రశ్న తోనే కాబోలు.

సారంగపాణి కారును ఆపేశాడు ఉన్నట్టుండి. "యశూ, ఇక్కడ ఏడవకూడదని మనం అనుకున్నాం, గుర్తుందా? నువ్వు ఇక్కడకు వస్తే ఏడవకుండా ఉండనూ లేవు, పోనీ రావద్దంటే వినవు."

ఏమీ అర్థంకాక ఇద్దర్నీ చూస్తున్న నాతో అన్నాడు సారంగపాణి: "బాబును చూస్తానన్నావు కదరా. బాబు ఉండేది ఇక్కడే."

"బోర్డింగ్ స్కూల్ అన్నావు కదా?"

"వాడికి బోర్డింగ్ స్కూలు, హోమ్ అన్నీ ఇదే."

"అంటే?"

సారంగపాణి అవునన్నట్లు తల వూపాడు.

యశోద కొంగుతో ముఖం దాచుకొంది. అయినా దుఃఖం బయటకు వస్తూనే ఉంది.

కాదు, కాకూడదు. ఇలా జరగకూడదు, బాబు! వాడేమిటి, ఇలా మానసికంగా అనారోగ్యం పాలవటం ఏమిటి? ఎలా జరిగింది? నా కెందుకు తెలియపరచ లేదు? అన్నీ ప్రశ్నలే.

కానీ అడగకుండానే జవాబులు లభిస్తున్నాయి. సారంగపాణి నా భుజం మీద చెయ్యి వేస్తూ అన్నాడు: "ఆ సంధ్య — అంటే ఇప్పటికి అయిదు నెల లయింది— ఒక రోజు సాయంత్రం బాబుకు టెంపరేచర్ వచ్చింది. డాక్టర్ని పిలిచాం. మామూలు జ్వరమే అన్నాడు. యశోదకు బాబును వదిలి పెట్టి నేను బిజినెస్ కాన్ఫరెన్సుకు ఢిల్లీ వెళ్ళి పోయాను. కాన్ఫరెన్సు జరుగుతూంటే, మరునాడే అగ్రిమెంట్ జరగాల్సి ఉంది మాకూ, ఒక ఫారిన్ పార్టీకి. అప్పుడు అందింది యశోద నుంచి టెలిగ్రాం. బాబుకు సీరియస్‌గా ఉందట. మీసెల్స్... త్వరగా రమ్మని. మీసెల్స్ అంటే జ్వరం. ఎటొచ్చీ టెంపరేచర్ మరీ కొంచెం ఎక్కువగా ఉంటుంది. మీసెల్స్ వస్తే మనిషి చచ్చిపోడు. ఇవన్నీ నాకు తెలుసు. అందుకే టెలిగ్రామ్ గురించి పట్టించుకోలేదు. అగ్రిమెంట్ పూర్తయిన రోజు రాత్రే ఫ్లయిట్‌కు వచ్చేశాను. వచ్చేసరికి పరిస్థితి చేయి దాటింది." సారంగపాణి ఆగిపోయాడు.

యశోద ఒకసారి సారంగపాణికేసి చూసింది అదో రకంగా — "ఆయనకు ఇంటికన్నా, కుటుంబం కన్నా, ఆఖరికి బాబు కన్నా అగ్రిమెంటు ముఖ్యం అయిపోయింది!"

"ఆ మాట ఇప్పటికే లక్షసార్లు అన్నావు. అవేవీ ముఖ్యం కావు అని నేను చెబుతూనే ఉన్నాను. నువ్వు నమ్మే స్థితిలో లేవు."

"నిజమే, ఎందుకు నమ్ముతాను నేను? బాబును

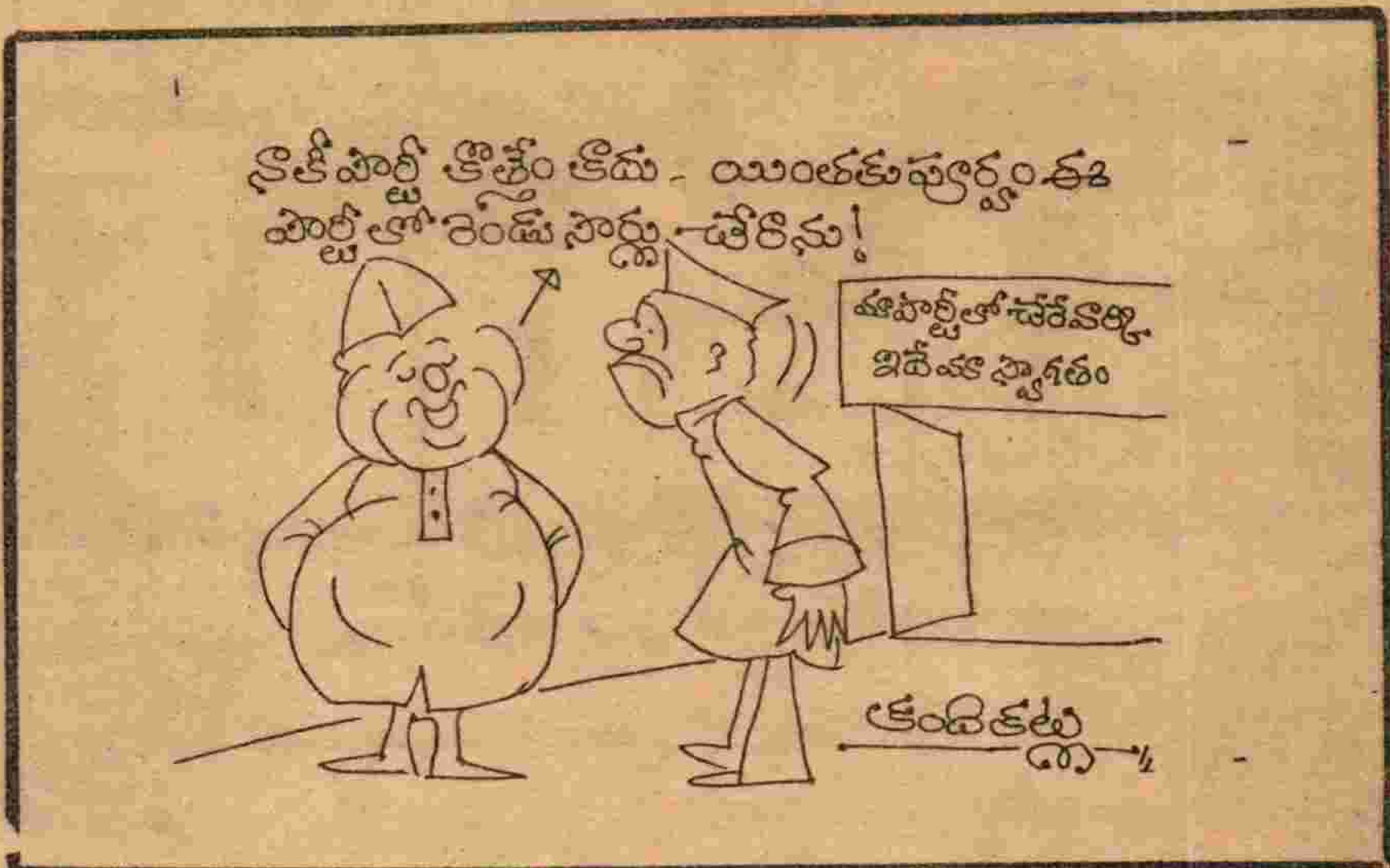

పోగొట్టుకున్నాను. కన్న కడుపు తీపి మీకు అర్థం కాదు."

"బాబెవరో పరాయి పిల్లాడిలా అంటావేం? వాడు పీకెంతో నాకూ అంతే! ఎటొచ్చీ ఆ దినం—నా రోజు బాగా లేక పోయింది. ఆస్తికి వారసుడైన ఒక్క కొడుకూ మతి స్థిమితం కోల్పోయాడు. అది నా దౌర్భాగ్యం!"

"వద్దంటే విన్నారు కాదు. ఆస్తి ముక్కలయి పోతుందని ఒక్క కొడుకుతోనే చాలనిపించారు నా చేత!"

ఇది ఇద్దరి మధ్యా వాగ్వాదం —కానీ నాకు అన్ని విషయాలు తెలుస్తున్నాయి.

యశోద తనంత తానే చెప్పసాగింది — "ఆయన కాన్ఫరెన్స్‌కని ఢిల్లీకి వెళ్ళిపోయారు. బాబుకు టెంపరేచర్. అప్పుడు మామూలు టెంపరేచర్. డాక్టర్ వచ్చి రెండు ఇంజక్షన్స్ చేశాడు. మర్నాడు పొద్దున్నకు జ్వరం తగ్గాలి. తప్పితే హెచ్చకూడదు కదా! కానీ జరిగింది అదే. ఒళ్ళు కాలిపోతూంటే డాక్టర్ వచ్చి 'మీ బాబుకి మీసెల్స్' అన్నాడు. అయినా ఫర్వాలేదు అన్నాడు. సాయంత్రానికి జ్వరం అలాగే ఉంది. మర్నాడు ఉదయానికి బాబులో చాలా మార్పు కనపడింది. నన్ను గుర్తు పట్టలేక పోతున్నాడని అనుమానం వచ్చింది. అటు డాక్టరుకు కబురు పెట్టాను; ఇటు ఈయనకు ఢిల్లీకి కాల్ బుక్ చేశాను. కానీ లైన్స్ అన్నీ అవుటాఫ్ ఆర్డర్. ఖర్మ అనుకొని టెలిగ్రాం ఇచ్చాను. డాక్టర్ వచ్చి అబ్బాయికి బ్రెయిన్ నెర్వ్స్ అన్నీ పాడయిపోయాయనీ, ఇక తేరుకోవటం కష్టమనీ అన్నాడు!"

"దాంట్లో నా తప్పేం ఉందో చెప్పు!" అన్నాడు సారంగపాణి.

"ప్రసాద్ చెప్పాడు కదా—మీసెల్స్‌కు కూడా వాక్సిన్ ఉందని, మీ రెందుకు ఇప్పించలేదది?"

మీసెల్స్‌కి వాక్సిన్ ఉందా? ఇది నాక్కూడా తెలీదు.

"ఇప్పించేవాడిని ముందు తెలిస్తే! కానీ డాక్టర్ చెప్పాడు కదా ఆ వాక్సిన్ మన దేశంలో దొరకటం లేదని. మామూలుగా ఇప్పించే డి.పి.టి. వంటి వన్నీ ఇప్పించాను. పోనీ నీ దగ్గర్నుంచీ తెప్పిద్దామన్నా అది నివారణకే కానీ వైద్యానికి పనికి రాదట! జరగాల్సిన నష్టం జరిగిపోయింది. ఇక ఏం చేసీ లాభం లేదని డాక్టర్ స్పష్టం చేశాడు.

నాకు కష్టం కలిగింది — ఆఫ్టరాల్ మీసెల్స్ అనుకొంటున్నాం కానీ, అది ఇంత ప్రమాదకరమైనదన్న మాట! బాగా చదువుకున్న వాళ్ళం, డబ్బు స్థోమత ఉన్న వాళ్ళం — మా పనే ఇలా ఉంటే ఇక నిరక్షరాస్యుల సంగతి ఏమిటి??

"ఇందులో నా తప్పేం ఉందో చెప్పరా? అప్పటికే ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేశాం. ఎందరో సైకియాట్రిస్టులను కన్సల్ట్ చేశాం. నెమ్మదిగా తనే ఎప్పటికో తెరుకోవాలే తప్ప ఇప్పుడు వెంటనే తేరుకొనే ప్రశ్నే లేదన్నారు. నేర్వ్ సెల్స్ తిరిగి పని చేసేలా చేయించటం ఎవరి తరమూ కాదని స్పష్టంగా అందరూ చెప్పారు."

"అయితే ఇక్కడ చేర్చావా?" అనడిగాను.

సారంగపాణినవ్వాడు — "నాకు బోలెడంత ఆస్తి ఉంది. డబ్బు ఉంది. పలుకుబడి ఉంది. సంఘం నుంచి నాకేం అవసరం ఉన్నా అది పొందే అవకాశం ఉంది. కానీ నా ఆస్తికి వారసుడేండు, వీడు తేరుకొంటే తప్ప. అది దాదాపు అసాధ్యం అన్నారు డాక్టర్లు. ఇక నా డబ్బుతో ఏం చేసుకోవాలి? అందుకే ఇక్కడ ఈ హోమ్ తెరిపించాను. నా డబ్బు ఇప్పుడు సద్వినియోగం అవుతూందని పిస్తూంది. హోమ్ తెరిపించాక తెలిసింది ఈ చుట్టుపక్కలే ఇలాంటి కుర్రాళ్ళు యాభైమంది ఉన్నారని! ఇప్పు డిక్కడ అందరికీ స్థానం కలిగించాను."

"ఏభై మందికి తిండీ, బట్టా వైద్యం ఇస్తున్నాను. దేవుడు నాకు నా బాబును తిరిగి ఇస్తే చాలు, ఇంకేం అక్కర్లేదు." యశోద బాధ.

నేనేమీ అనలేదు — ఎంత పంచుకున్నా తరగని కడుపుకోత అది!

ఎందు కిలా జరిగింది? — బాబు ఇలా కాకపోతే సారంగపాణి ఇంత ఖర్చుపెట్టేవాడా? దేవుడి లీలలు ఇంతేనా? — అయినా అవకాశం ఉండి సారంగపాణి ఇలా హోమ్ తెరిపించాడు. అదే ఏ బీద పిల్లాడి పరిస్థితో ఇలా అయి ఉంటే, 'ఖర్మ' అని ఆ తల్లి తండ్రులు సరిపెట్టుకునే వారేమో!

అంతే, అంతకుమించి ఇంకేం ఉంది అవకాశం వారికి?

దేశంలో ఆరోగ్యంగా ఉండే పిల్లల గురించే పట్టించుకొనేంత శ్రద్ధ ఎవరికీ లేదు. తల్లితండ్రులకు ఏ పూటకు ఆ పూట గడుపుకోవటమే ధ్యాస. ఇక ఎవరికి శ్రద్ధ? అందులోనూ ఇలాటి మానసికంగా అనారోగ్యంగా ఉండే పనికిరాని పిల్లల గురించి ఇంకెవరికి ఆలోచన?

సారంగపాణి లాటి డబ్బు ఉండేవారు తన దాకా వస్తే ఏ మంచి పనీ తలపెట్టరు కానీ మరింకెలా? ఎలా??

నా ఆలోచన లన్నింటికీ అంతరాయం కలిగిస్తూ కారు హారన్ మోగించాడు సారంగపాణి పరధ్యాన్యంగా కూర్చున్నాను కార్లో.

కారు కదిలి భవనం ముందు ఆగింది. లోపలకు నడిచాం, చేతుల్లో పళ్ళతో బాబు సారంగపాణి, యశోదల కలల పంట — నన్ను గుర్తు పట్టనే లేదు. ఏవో బొమ్మలు వేస్తుండి పోయాడు. చేతికి ఆపిల్ అందించినా అందుకోలేదు. తలెత్తి మళ్ళీ బొమ్మలో మునిగిపోయాడు.

యశోద కళ్ళల్లో నీళ్ళు...

కన్నీరు ఆపుకున్నాను నేను.

కారెక్కి తిరిగి వస్తుంటే అంది యశోద—"ఇంత క్రితం నాకు ఒక్కడే బాబు — ఇప్పుడు కనీసం ఏభైమంది!!"

సారంగపాణి వెంటనే అందుకున్నాడు "మరి కాశీ దుకాణం దగ్గరి పిల్లల సంగతి ఏమిటి?"

"వాళ్ళంతా నీపిల్లలు—తల్లికి ఎప్పుడూ దెబ్బతిన్న పిల్లాడి మీద మమకారం ఎక్కువ అంటారు" అన్నాను నేను కలగజేసుకుంటూ.

ఇక ఆ తరవాత ఏమీ మాట్లాడలేదు— ఎవ్వరమూ.

బాబును చూసిన ఉత్సాహం చచ్చిపోయింది వాలో.

తిరిగి వచ్చేటప్పుడు కాశీ దుకాణం దగ్గర కారు ఆపలేదు సారంగపాణి.

నగరం పొలిమేరల్లోకి వసన్తుంటే కారు పక్కకు తీసి, ఆపి, కార్లోంచి దిగాడు సారంగపాణి. నేనూ దిగాను.

సారంగపాణి తలెత్తి ఏదో చదువుతున్నాడు. ఆ బోర్డు మీద ఉన్న అక్షరాలు నేనూ చదివాను. 'ఎ హేపీ ఛైల్డ్ నేషన్స్ ప్రైడ్' అని ఉంది. 'సంతోషంగా ఉండే బాలలే దేశానికి గర్వ కారణం.'

సారంగపాణి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆ కన్నీటిలో నాకు బాలల కోసం దేశం ఏం చేస్తూందనే ప్రశ్న స్పష్టంగా కనపడింది.

నా కళ్ళు కన్నీటితో నిండాయి. ★